

Dygnets dystra timmar

Min största rädsla var att den aldrig skulle försvinna från mitt liv, mina nätter, eller skulle jag säga sinne? Jag vet faktiskt inte vad det var, men en sak vet jag, och det är att den skrämde livet ur mig nästan varje natt.

~

Jag var endast nio år gammal när jag såg den för första gången. Det var i början av sommaren och jag var ute och lekte med mina vänner. Det var en av de varmaste somrarna på länge och många var ute för att njuta av den värmen som spred sig över hela byn. I utkanten av byn fanns en stor skog som var väldigt lätt att gå vilse i. Solens strålar kunde knappt ta sig igenom det täta lövverket och grenarna som hade slingrat ihop sig i varandra uppe vid trädkronorna, och skogen var nästintill ogenomtränglig. Vi barn fick inte befinna oss i skogen själva, och ett högt staket hade byggts för att skilja oss från den. Ingen hade ifrågasatt varför vi inte fick vara där. Det var en regel vi lärt oss från de vuxna sedan vi var ännu yngre. Nu när jag tänker efter tror jag att det fanns en mening med att ha ett staket där. Något som de vuxna försökt undanhålla.

Jag levde ett helt vanligt liv utan några bekymmer, tills jag såg den för första gången. Jag vandrade längst staketet medans jag kastade min handboll upp i luften, tills jag med ett felkast råkade kasta över den till andra sidan av staketet. Först blev jag ledsen och besviken på mig själv, det fanns inte mycket att göra i vår lilla by och definitivt ingen möjlighet till att köpa fler bollar inom de närmsta dagarna. Jag tittade på bollen, och från skogens mörker tog sig en mager varelse ut i solskenet.

Varelsen var svart. Inte som en fladdermus, utan så svart och matt att ljuset inte ens reflekterade på dess kropp. Den var så mörk att jag var osäker på om den faktiskt fanns.

Var det en dröm? När jag fäste min blick på den kändes det som att jag kollade in i ett svart hål. Min blick vandrade upp till ansiktet. Ögonen var kritvita och runda som pingisbollar. Jag kom att tänka på att min mor alltid sade till mig att le med hela ansiktet på familjefoton, och varelsen gjorde det, bokstavligen. Munnen sträckte sig från ena örat till det andra, eller snarare där öronen egentligen skulle sitta. Det var bara två hål rakt in i huvudet.

Dess tänder var många och spetsiga. Det fanns inga tänder som var mindre än andra. Helt perfekta, jämna, symmetriska, vita gaddar. Om jag lyssnade noga kunde jag höra hur tänderna slogs mot varandra. Ett klickande ljud som upprepades. Helheten var skrämmande. Den tittade stint på mig med bollen framför sig, och jag stirrade tillbaka. Det var bara jag som såg den, de andra barnen befann sig längre bort. Den började röra på sig, fäste blicken på bollen och tog upp den. Därefter kastade den tillbaka bollen över staketet, och sedan backade den in i skogen igen.

Jag var inte så gammal, och förstod inte riktigt vad det var. Jag trodde bara att det var ett sällsynt djur vi inte pratat om i skolan än. Bollen rullade långsamt iväg mot de andra och jag sprang efter den för att fortsätta leka.

Dagarna efter jag såg den hände ingenting märkligt. Jag slängde blicken mot skogen då och då för att se om den satt där i skuggorna, men den syntes aldrig till.

Jag har aldrig haft problem med att somna på kvällarna. När min mor eller far sade åt mig att gå och lägga mig gjorde jag det och somnade bara efter några minuter. Denna kväll när min mor sade att jag skulle sova var det annorlunda. Jag gick som vanligt och lade mig, tog fram en bok och skulle börja läsa. Jag slängde en snabb blick ut på min omgivning. Mitt rum

bestod inte av mycket. Jag hade en säng, ett nattduksbord, en garderob och ett fönster ut mot gården.

Gården stod tom. Natten hade dragit in över vår lilla by, och de flesta husen var redan släckta. När jag stod och tittade ut över gårdsplanen kändes det som en annan plats. En plats fylld med dunkel, spänning och oro. Det kändes verkligen inte som den varma, glada och roliga gården vi leker på under dagarna. Det var dystert.

Böcker har alltid varit något som fascinerat mig. Det var avslappnande att ligga i sängen och läsa tills ögonlocken började bli tunga. När jag var tillräckligt trött, släckte jag lampan och vände mig in mot väggen. Även denna natt blev likadan. Det var tyst. Inga bilvägar fanns i närheten, tystnaden tog över. Det enda jag kunde höra var mitt hjärta slå och tickandet från klockan på väggen. Ljudet av klockan gjorde mig lugn, men när mina vänner sover över stör de sig så mycket på klockan att vi behövde ta ned den från väggen och ta ut batteriet. De var nog inte vana med att höra det varje natt.

Plötsligt hörde jag en knackning. Jag antog att det var från fönstret, så jag tänkte inte mycket på det. Det kunde ha varit det gamla huset vi bodde i som knäppte, eller någon gren från trädet utanför som blåste mot fönstret. Jag var inte det barnet som tänkte det värsta i olika situationer. Jag har inget minne av att jag någonsin har skakat av en vidskeplig historia eller myt. Aldrig har jag oroat mig att något främmande ska komma fram heller. Men det kan möjligtvis ha varit ett spöke från den läskiga filmen vi såg för några dagar sedan? Nej, inga spöken. Det som var mest logiskt var det jag trodde på. Men om denna knackning kom tillbaka, likadant igen, fast möjligtvis flera i rad... då skulle jag kanske tänka lite annorlunda. Vad var det som skedde? Jo, samma knackning som innan kom från fönstret. Denna gång slutade det inte.

Fönstret var gammalt och slitet, det visste jag. Men det som lät därifrån var för mänskligt på något sätt. Det var regelbundna knackningar, med ett par sekunder mellan. Det gav mig kalla kårar. Jag har aldrig varit rädd av mig. Men att vända mig om i mitt kolsvarta rum för att kolla vad det är som låter var en förskräckande tanke. Tänk om någon stod utanför mitt fönster? Tänk om det faktiskt är ett... spöke? Tanken upprepade sig, men jag nästan fnittrade till av den. Det var så barnsligt av mig. Jag har aldrig varit så rädd förut, och kunde inte riktigt ta in den tanken i mitt huvud. Jag visste att jag var tvungen att vända mig om. Vända mig om för att fronta det jag inte vågade upptäcka. Jag var trots allt nio hela år under tiden.

Långsamt vände jag mig om, rädd för att bara se en gren slå mot fönsterrutan. Då skulle jag varit skräckslagen i onödan. Mörkret omslöt hela mitt rum, jag kunde knappt se någonting. Det enda jag kunde se, var upplyst av månskenet som tog sig in genom fönstret. Mina ögon riktade sig dit, och jag kisade så de kunde vänja sig vid mörkret.

Det som nu kom att hända, förblir nog det läskigaste jag varit med om i hela mitt liv. Varelser som jag såg tidigare under dagen, satt utanför mitt fönster. Mitt sovrum var på nedersta våningen, och mina föräldrars sovrum i rummet ovanför mig. Det var samma svarta, långa varelse. På grund av mörkret kunde jag inte se så klart, men dess tänder glänste i nattens månsken med sitt breda leende. Det var inget glatt leende, utan ett obehagligt, känslolokalt leende. Den log verkligen med hela sitt ansikte, jag hade aldrig sett något liknande. Den kollade på mig, och jag kollade på den. När den tittade på mig så blev den... glad. Jag märkte det genom dess tänder. De började slå och klicka mot varandra, precis som innan. Förut trodde jag det var ett vanligt djur, men nu förstod jag. Det var något annat, bortom min förståelse. Alla dessa tankar pågick inte mer än tio sekunder, även fast att det kändes som två timmar. När jag väl insåg att vi hade ögonkontakt så kollade jag snabbt bort. Jag vände mig om, och kollade in mot väggen istället. Jag var rädd, och vågade absolut inte blunda. Vad gör man ens i en sådan här situation? Högt skrek jag på mamma att hon skulle

komma till mitt rum, och efter ett par minuter var hon där. Jag skakade av rädsla, och hon kom in undrande om vad som hade skett. Jag kände skuld över att ha väckt henne, hon var insvept i sitt täcke och såg alldeles för trött ut för att hjälpa mig. Jag förklarade situationen och hon svarade med att det förmodligen bara var en mardröm och att jag kunde somna om. Jag var säker på att det inte var en dröm, men vad skulle jag göra? Jag var bara ett litet barn. Hon såg aldrig varelsen, den sprang iväg in i skogen igen innan hon öppnade dörren till mitt rum. När min mamma sedan gick ut ur mitt rum igen såg jag hur hon sneglade oroligt mot fönstret, rädd att någon eller något faktiskt var där.

Den natten somnade jag om, och det var nog den sista gången jag fick så mycket sömn. Varje kväll när jag gick och lade mig för att sova, när mörkret hade lagt sig över vår by, då stod den där. Den stod i fönstret och stirrade på mig, med vetskapen om att jag var vettskrämd. Att jag var rädd gjorde honom bara gladare, för han visste hur utmattad jag blev av honom. Det där hemska leendet... Jag stod inte ut med att titta på dess hemska ansikte. Så fort jag hörde att han var där, så vände jag mig om. Jag stirrade in i min gråa betongvägg medan tysta tårar föll ner från mina redan söndergråtna ögon. Varelsen var där tills solen var påväg upp, och då var klockan redan sju på morgonen. Om jag lyckades somna då, fick jag max tre timmar sömn.

Detta pågick varje natt. Det var ingen natt då han inte var där. Mina föräldrar blev bekymrade över att se mitt försvagade tillstånd. De förmodade att jag hade blivit sjuk och jag fick träffa många olika läkare. Inget hjälpte, då problemet var varelsen. Frågade någon varför jag inte sov om nätterna så berättade jag aldrig om den. Det kändes fel att berätta, eftersom att det var mitt problem, inte någon annans. Under min uppväxt så var det mycket vanligt med hallucinationer. Man tänkte aldrig att det faktiskt var något man såg på riktigt, enligt doktorn berodde allt på att man hade blivit galen och folk litade på den teorin.

Mina föräldrar försökte få mig att sova med dem istället, men det vägrade jag. Jag ville inte riskera att göra varelsen arg, eller att den skulle göra något dumt mot mina föräldrar istället. Jag älskade dem alldeles för mycket för att låta någon skada dem. Jag hade bara accepterat att det som skedde var mellan mig och varelsen, ingen annan.

En natt skedde en sak som förändrade hela mitt liv. Till det bättre tänker du kanske? Tvärtom. Jag låg i sängen, vänd mot väggen som vanligt. Varelsens tänder klickade mot varandra, och tyst knackande hördes från fönstret. Jag hade blivit så van med dess närvaro, att jag hade slutat gråta. Varelsen märkte det, det verkade som att den blev uttråkad. Jag hörde plötsligt något lirkande från fönstret. Det lät som metall, och tillslut gnisslade fönstret till. När jag insåg vad som hände, var mina ögon istället vidöppna, med hjärtat uppe i halsgropen.

Varelsen hade lärt sig att öppna mitt fönster och kröp tyst in i mitt rum. Jag hörde hur den tog sina djupa andetag, och hur tänderna klickade mot varandra allt snabbare nu när den blev mer exalterad. Den satt nu på golvet, bredvid min säng. Jag hade ingenstans att ta vägen. Jag var fast mellan min vägg och varelsen tills morgonsolen stigit igen.

Detta fortsatte i flera veckor, och eftersom den hade lärt sig komma in genom mitt fönster blev jag allt mer nervös, rädd och spänd. En sak jag blev förvånad över var att den aldrig rörde mig. Aldrig någonsin.

Jag fick ingen sömn alls och jag hade slutat äta. Tanken av varelsen gjorde mig för illamående. Mina hallucinationer tog över. Jag hörde och såg saker på dagarna som inte borde varit där. Inte ens varelsen som var verklig hörde hemma här, hos mig. Varför just mitt fönster? Varför inte hemma hos någon annan? Kanske är det för själviskt att säga så, men jag klarade inte av det mer. Vissa dagar funderade jag faktiskt på om varelsen bara

fanns i mitt huvud, men det är omöjligt. Det som gjorde mig säker på att det var verklighet var att fönstret fortfarande var öppet när jag steg upp på morgonen.

Jag kände en ytterst stor ilska till denna varelse. Ingen skulle någonsin kunna förstå mitt hat mot den, mitt liv och mig själv. Skulle man leva på detta vis? Mina föräldrar visste inte vad de skulle göra med mig. Jag kunde knappt prata eller röra på mig, utan satt bara och stirrade ut i tomma intet.

Mina föräldrar kunde dessvärre inte ta hand om mig längre eftersom jag vägrade ta emot deras hjälp och jag flyttades till fattigvården. Där fick jag lugnande medicin, mat och allt nödvändigt jag var i behov av. Huset jag flyttades till låg tre timmar hemifrån, vilket innebar att varelsen förhoppningsvis inte hade följt efter mig. Den visste inte var jag var, och jag drömde varje natt hur den letade efter mig. Jag hade känslan av att jag aldrig var säker, var jag än befann mig. Oron i min kropp och mitt sinne gjorde så att jag inte mådde bättre, och mina gamla vanor bestående av sömnlöshet, hallucinationer och fruktan fortsatte. Åren gick, och jag blev vuxen. Fattigvården var inte längre ett alternativ, och jag blev flyttad till Konradsbergs mentalsjukhus, beläget i Marieberg.

Det är här jag befinner mig idag. Jag har fått mitt rum på nedersta våningen. Utsikten över sjukhusets trädgård är mycket vacker, och bakom trädgården finns en fin björkskog. Jag har det bekväm nu, och får all hjälp jag kan kunna få. Rummet jag fått är säkrat utifrån mina önskemål och krav. Fönstret är konstruerat så att det inte går att öppna, glaset är omöjligt att spräcka och ett vitt galler sträcker sig ut över utsikten. De två personerna som kan ta sig in genom min dörr var min psykolog och min läkare. För första gången på 30 år känner jag mig säker igen. Jag kan läsa mina böcker i lugn och ro. Min aptit har kommit tillbaka, och min kropp orkar mer. Det skönaste är att jag även kan sova. Men det är inte därför jag skriver detta. Jag vill inte dela med mig av min barndom och mitt liv för att den ska kommas ihåg. Jag är rädd, igen. Jag släckte precis lampan som vanligt, vände mig mot väggen och skulle precis stänga mina ögon. Det är någon som knackar på mitt fönster med en knackning jag kände igen, och jag vet vem.